

גליון הש"ס

הגהות הגר"א

מוסף רש"י

רבינו חננאל

הא מים. לוקח ומי יחרפנו עוד
להעמידה בידו בחייו ולא לאחר מותו.
שלקחה והצנים באים להוציא מיד
גתכוון להעמיד ממכרו אלא בימי חייו
גיחא ליה. מעיקרא : דליקו בהימנוסיה.

ומוחר ותובעו ונותן מעות ללוקח:
גזייה בחובו. לאחר שגולה ומכר לו
ובא לו אלל נגזל ואמר לו הגבה לי
בחושי קרקע שגולתיך: אי איה ליה
ארעא אחריסי. לנגזל שיכול לגבות
בחובו ממנה ואומר ליה בזו שגולתי
איה חזי דא ומה ארעא אחריסי.

[illegible]

שיחייבוהו ז"ל לפרוע ללווק מעותיו
ועמד במרדו עד שכתבו פסק דין
ונתנו ללווקה על נכסיו של גולן
שכ"מ שימלאם יחזיק בהן והיינו
תשעים יום לאחר שעמד דין כדאמר'
בהגחל [בתרא] (ב"ק קצ"ב): **עד**
דמתקין יומא דארכוסא. לאחר
שמצא זה קרקע משל גולן ובה לז"ד
וזהו מכריזין שכל מי שרוצה לקנות
קרקע יבא ויחטנה כדאמר' בערכין
(קדף ב:) שום הימומין שלשים יום:

ממקום זה רמי צר חתה. חתה מה
מכר ראשון לשני כו'. ספא. הא
דרכ: במאמיו. שאמר לו אני סומך
עלך שחתנה צדי: גמר ומקני.
שכלקה שבעה העלם השושים: מזדוסי.
של חיות ועופות ושל דגים: דכריו
קיימין. לקמן פריך מאי שנא רישא
כו': הא גברא והא תיובסא.
הרי אדם גדול וכמוהו תשובתו
דקמני לא אמר כלום ולכשיירש לא
קנה לוקח כיון דההיא שעתא
לאו ידידיה הוו ונכסי אציו ולא
מכרימין מה מהו לו ראשון לשני
אל זכות שפצא לידו: לא סמכא

דעסיג. ליוקא דקאמער מי יימער ש
אדרב: אינה לריכה לפניס. אינה
פורשין לגנאי דליכא קושיא מעליא
ר' יוסף כ'ו: משום כבוד אביו. כ'ז:

בדך לא נמכוון לזה אלא
ל"ד כו': דמים גוֹלָן. לאחר
וקח: הוּא מֵיט לֵיה. ולא
ללא יחרפוהו: אַע"ג דמים

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

הא מית ליה ומאן דאמר נחא ליה דליקום
בהמנותיה בהדי בני נמי נחא ליה דליקום
בהמנותיה סוף סוף קרו ליה בני לוקח גולנא
אלא איכא בינייהו דמית גולן מאן דאמר
נחא ליה לאיניש דלא לקריהו גולן הא מית
ליה למ"ד נחא ליה דליקום בהמנותיה ה"ג
אע"ג דמית נחא ליה דליקום בהמנותיה
סוף סוף קרו לבניה בני גולנא אלא איכא
בינייהו דיהבה במתנה מאן דאמר נחא ליה
דליקום בהמנותיה "מתנה נמי נחא ליה
דליקום בהמנותיה מאן דאמר נחא ליה
דלא נקריהו גולנא א"ל מאי גולינא מינך:
פשיטא זבנה אורתה ויהבה במתנה לאו
לאוקמה קמי לוקח קא בעי גפלה ליה
כירושה ירושה ממילא היא ולאן איהו קא
שרח אבתרה גבי איהו בחוכו יחוינא אי
אית ליה ארעא אחריתי ואמר האי בעינא
לאוקמה קמיה לוקח קא בעי ואי לא זוזי הוא
דבעי אפרועי יהבה נהליה ב⁶ במתנה פליגי
בה רב אחא ורבינא חד אמר מתנה כירושה
דהא ממילא וחד אמר ⁷מתנה כמכר דאי לאו
דשרח וארצי קמיה לא הוי יתיב ליה מתנה
להכי שרח וארצי קמיה כי היכי דליקום
בהמנותיה ועד אימת נחא ליה דליקום
בהמנותיה נחא ליה דליקום בהמנותיה

בד"ן חייא בר רב אמר עד דמטא אדרכתא
לידיה רב פפא אמר יעד דמתחלץ יומי
אכרותא מתקיף לה רמי בר חמא מכדי האי
לוקח במאי קני להאי ארעא בהאי שטרא
האי שטרא חספא בעלמא הוא א"ל רבא
תהא במאמינו בההוא הנאה דלא קאמר ליה
מידי וקא סמיך עליה טרח ומייתי ליה גמר
ומקני ליה מתיב רב ששת ^טמה שאירש
מאבא מכור לך מה שתעלה מצודתי מכור
לך לא אמר כלום מה שאירש מן אבא היום
מכור לך מה שתעלה מצודתי היום מכור לך
דבריו קיימן אמר רמי בר חמא הא גברא והא
תניובתא אמר רבא גברא קא חזינא ותיובתא
לא קא חזינא הכא סמכא דעתיה והכא לא
סמכא דעתיה הכא סמכא דעתיה דאזיל
טרח ומייתי ליה כי היכי דלא נקרייה גולנא
הכא לא סמכא דעתיה שלחוה לקמיה דרבי
אבא בר זבדא אמר להו זו אינה צריכה
לפנים אמר רבא זו צריכה לפנים ולפני
לפנים הכא סמכא דעתיה והכא לא סמכא
דעתיה הוה עובדא בפומבדיתא ואותביה
אמר להו רב יוסף זו אינה צריכה לפנים
ויאמר ליה אב"י צריכה לפנים ולפני לפנים
הכא סמכא דעתיה הכא לא סמכא

דעתיה ומאי שנא רישא ומאי שנא סיפ
שאיירש מאבא היום משום בבוד אבין

מא"ב גוֹיֵינָא מִינֵהּ. וא"ת ובי מכה נמי מה גזלו והלא צריך להחזיר לו מעותיו וי"ל דמ"מ יקראנו גזלנא כל זמן שלא יפרע לו: **א"ר** קמיה בי היבי דליקום בהימנותיה. משמע דהכי הלכתא מדלג נקט ליטנא דלג נהרי"ה גזלו ועוד דהלכה כרז

אָשׁי לְהוֹא בְּתַרְחָה וּגְדוֹל בְּחִמְכָּה
בְּזַמְנִין: הָאִי שְׂטוּרָא חֲסִפָּא
בְּעֵלְמָא הוּא. וְאִם וְלִמְאָ דְקֵי לֵה
בְּמָה שֶׁחֹשֶׁק צֶה אַחֵר שְׁקִנְחָה גּוֹלָן
וְיִל דְּמִשְׁמַע לִיה מִשְׁעָה שְׁקִנְחָה הַזּוֹלָן
הֵיא שֶׁל לּוֹקֵחַ אֵעִי שֶׁלָּא עֵשָׂה זֶה
שׁוּם מִשְׁעָה וְאִם מִעוּטִי שְׂטִי תַחֲלֵה
מִלּוֹה נַעֲשׂו עֵתָה מִכֵּר וְיִל בְּתַרְחָה
לְחָא קִנּו בְּחִסְפָּא אִינִי בְּמִלּוֹה אִינוּ
יִכּוֹל לְקַנּוֹת כְּדֹאמְרִינִן פִּי'ק דְּקוּדוּשִׁין

(דף 101:) המקדש במלואו אינה מקודשת
ובמכר לא קנה והא דאמר בהאש
מקדש (ספ דף 101.) ושזין שבמכר קנה
היינו במלואו שיש לו על אחרים
דלא בנאש בענין זה מקודשת לכ"ע
אי לאו דאש לא סמכא דעתה ויראה
שיזון וימחול אבל מלוא שאשה
חייבת לו אם מוחל לה ומקדשה בה
אינה מקודשת דלא נתן לה כלום
למקמי הכי היה צרופה וכן במכר
לא קנה אש"ג כדשמקדשה בהנאת
מחילת מלוא היא מקודשת דלא גרע
מארווח לה ומנא ואידר עינן לשלשון
דמקודשת וכן במכר אם מכר בהנאת
מחילה קונה כמו בהחלף דמי שזר
בפרה מ"מ לא משמע ליה שהיה
מקנה לו בהנאת מחילת מלוא משום
דמשמע מיד שלקה הגזלן קנה
לוסח ראשון:

בההיא הנאה דקא סמיך בו.
והויא כאילו א"ל שדה זו

מה שאירש מאבא מבור לך לא

דאמר כר"ם וצרייטא כרבנן וי"ל
לדידן קפ"ר דאי"ת כי כרב כדאי"ת
פרק אחריו נשך (למקן דף עב:) דמיי"ת
גמרא טעמא דלא ליקריה גולגל
וינחא ליה דליקן צהיימונתיא וסבירא
כן כרבנן דאי"ן פסם מקנה דבר שלא
בא לעולם דשמואל ארבע ספיקי יוחנן
הסוגרל פרק אע"פ (במחוז דף נט.)
ורב נחמן סבר צפירות דקל אף
משבא לעולם יכול לחזור צו ורב האי
פסק דאי"ן הלכה כרב צהא משום
דס"ל דאי"ן פסם מקנה דבר שלא בא
לעולם וכו' ולא נירא מחא דלחיו
נשך (למקן דף עב:)

ס' קניניה ד'ר מעבשיו. מימה מה
צריך מעבשיו כיון לדלס
מקנה דבר שלא בא לעולם דאי לענין
חזרה הא כל זמן שלא בא לעולם יכול
לחזור אע"ג דאמר מעבשיו וי"ל
דנ"מ אם נקדע השטר או שאזכ קודם
שלקחה זה דקני כיון דאמר מעבשיו:)
שה

אמר רבי יוחנן סיפא מה
מה שתעלה מצודתי היום
משום

להא תיוצמא דרב ששת לאומי
ן יודע לפרקה. ותשובת הגאונים
רב ואתצין מהא מתניתין ואמר
לכבוד אביו שלא לשהותו בציון:

קָלוּ אַ מִי פִּטְ מֹהֵל
גִּזְלָה הֵן ט סמג
עֵשֶׁן עַב טוֹשֵׁעַ חֲמִם סִי
שַׁעַר סֵעִי אֵל
קָלָח ב ג מִי שֶׁס הֵל יא
טוֹשֵׁעַ שֶׁס סֵעִי ב:
קָלָח ד מִי שֶׁס הֵל יב
טוֹשֵׁעַ שֶׁס סֵעִי ג:
קָלָה ה מִי שֶׁס הֵל יג
טוֹשֵׁעַ שֶׁס סֵעִי ד:
קָמָה ו מִי שֶׁס הֵל יד
טוֹשֵׁעַ שֶׁס סֵעִי אֵל
קָמָה ז מִי פִּכִּיב מֹהֵל
מִצְרֵה הִלָּה ה
סמג עֵשֶׁן עַב טוֹשֵׁעַ חֲמִם
סִי יִרְאָה סֵעִי אֵל

רבינו חננאל (המשך)

[illegible][illegible]

(א) נראה ד"ל וסמך עליה דאזיל ומפייס כו'.